

XXX

En el meu primer gran viatge
vaig canviar de casa i d'edat.
Recordo la mudança,
el cor encongit de veure
tota una vida en caixes,
i els bruts finestrals
empassant-se furiosa llevantada

La pressa per començar de nou
em va fer perdre tots els teus retrats.
Des de llavors
que jugo amb màscares
i encara ara
faigombres xineses
fidels al traç del teu nas,
el mentó, els llavis balders,
la delicada gavina d'ales blanques
que es desplega al voltant del teu col

Tot el que sé de tu
és justament el que m'invento.
És un rostre fals el que penso
i retinc,
impostora remembrança,
com a darrera evocació.

I és que només era veritat allò que he perdat,
de viatge en viatge,
de trasllat en trasllat.

Laura Rosich
na Edicions, 2012)

Arestes al rostre del viatger (Viena Edicions, 2012)

©francesclabre
Ovidi Montllor

Sonia Molli

el pare es lleva de nits

A black and white line drawing of a person standing on a balcony railing, looking up at six stylized clouds in the sky.

© Javi Royo
Mi cabeza
@javirroyo

JAVIRRO

[Alonso](#) [Lejárraga](#) [Gallegos](#) 780-1167

Aquesta obra forma part de la campanya #santjordietstu i ha estat creada desinteressadament gràcies a la col·laboració dels i les artistes:

Alejandro Alonso
Francesc Fàbregas
Irene Pujadas
Javi Royo
Laura Rosich
Sònia Moll

Il·lustració de la portada: Calu Barberà
Maquetació: Pau Ramírez

Totes les obres presents en aquest llibret són propietat dels seus autors i autòres. No es permet el seu ús sense la seva expressa autorització.

Jrene Pujadas

A miyan agoxt, la mare va començar a revolucionar. Si me n'alegravat! L'expressió de la cara li havia canviat. Del deixà encarronat d'abans no en quedava res; tenia la pell ereta i bonica, envirmessada. Vagí passar: bé, sembla que s'ha desfet de tot. Més endavant vagí contríumer les espírides; la mare soltava gars d'un lloc a l'altre i s'havia romàt més allà. Havia fet (callà) una comanda de despreocupaïda, i quan es coses que deixava a mig fer despreocupaïda, que fantàstic que era ventura-la mesjar orien-tada. Què fantàstic que era ventura-la vagí començar a anar-hi al direcció; arrapegava la roba que tirava de camí cap a la dutxa, els carxos que abandona per casa, els llibres que deixava a les deu pagesines perdudes, etc., no calia acabar-ter-hi per fer-te-h una idea. La meva primera cara la vagi veure al mirall, i també les primeres arribades. Em cansava molt, perseguita-la, i la mare només volia conversar sobre la reforma social i els toros dels homes. Malgrat si, jo podem ser les dues, juntes, joves?

La mare, La jove en tut i jo

Com crear el teu llibret?

